

QOCA CADUGƏR

Bizim zamanlarda bir cadugər var imiş. Bir dəfə xan onu yanına çağırır. Həmin xan ömründə dərd çəkmədiyi üçün sərt və acıqlı imiş.

Xan üzünü cadugərə tutub deyir:

- Mən eşitmişəm ki, mö'cüzələr yaradan bir sehrkarsan. İndi göstər görüm sən nəyə qadirsən!

niz?

- Nə olsa, mənim üçün o qədər də əhəmiyyətli yoxdur.

- Yaxşı. İsti çayı fincana töküüb bura qoyun. Xan cadugərin dediklərində gözləyin.

ra çıxanda onun gözlərinə əməl etdi. Bayıldı. Xanın atdan çox xoşu gəldi. Tez köhləni çapdı, xan bir də gözünü açdı ki, kimsəsiz bir çöldədir. Əli, hökmü açdı ki, kimsəyə yetişməyi yedi, gölməçədən su içməyə məcbur oldu.

Yorğunluq və aclıq xanın təqətini kəsmişdi. O hara gedəcəyini qətiyyən bilmirdi.

Elə bu vaxt xan yanında iki arıq, çəlimsiz oğlan uşağı olan qoca qadına rast gəldi.

Qadın gileyli-gileyli dedi ki, xanın adamları onun son tikə ruzisini də əlindən zorla alıb aparıblar. İndi biçarə uşaqların yeməyə heç nələri yoxdur.

Xan qarının komasına gedib onlarla yaşamağa, birtəhər gün keçirməyə başladı. Oğlanlardan biri acından öldü. Bu, xanı çox mütəəssir etdi, bir daşın üstündə oturub hönkür-hönkür ağlamağa başladı.

Xanın daşın üstündə nə qədər oturub ağlaması mə'lum deyil. Ancaq o sakitləşib ətrafına baxanda gördü ki, öz taxtında əyləşib. Hətta qarşısındakı çay da hələ soyumayıb.

- Hə, mənim xanım, insan dərдинin nə olduğunu hiss etdinizmi? - Cadugər xandan soruşdu, - gördünüzmü, camaat sizdən nə qədər narazıdır?

Cadugər bu sözləri deyib yoxa çıxdı. Xan isə öz taxtında əyləşib dərin xəyallara daldı...

Rəssam
Vəfa İBRAHİMGİZİ

MÜDRİK UŞAQ

Qədim zamanlarda bir qoca kişi qarısı ilə kasıblıqla gün-güzəran keçirirdi. Onların yeddi yaşlı bir uşaqları da var idi.

Bir dəfə onların yurdunda-alaçığında bir acıqlı mə'mur gecələməli oldu. O yeddi yaşlı uşağın böyük fincanda süd içdiyini görüb güldü:

- Gör nə poyda fincandı, lap quyuya oxşayır!

Oğlan təəccüblə qonağa baxıb soruşdu:

- Hörmətli cənab, doğrudanmı sizin südü bu quyunu dolduracaq qədər mal-qaranız yoxdur?

Uşağa cavab verməyə qonaq söz tapıb bilmədi.

Səhər qonaq getmək istəyəndə gördü ki, ev sahibinin keçisi onun atının tanqırını çeynəyib.

Acıqlı mə'mur qocanın üstünə qışqırdı:

- Sənin keçin mənim atımın tapqırını çeynəyib, ona görə mənə pul verməlisən!

Müdrük uşaq atasından qabaq diləndi:

- Möhtərəm qonaq, sizin atınızın tapqırını keç çeynəyib, bacarırsan, pulu onun özündən al!

Qonaq susdu və atını minib çapdı. Elə bu vaxt at büdrədi və sahibi yəhər qarışıq aşib yerə düşdü.

Bunu görən uşaq qəh-qəhə çəkib güldü. Mə'mur hirsli-hirsli uşaqdan soruşdu:

- Axmaq uşaq, nəyə gülürsən?

- Hörmətli cənab, gülməli şeyə gülərlər də! Atalar deyib ki, yalançının atı tez-tez büdrəyər. Deməli sən də yalançısan...

Uşağa cavab verməyə acıqlı mə'murun sözü qalmadı. O, yəni-dən öz atına minib sakitcə yoluna davam etdi.

Tərcümə edib
işləyəni:
R. ƏLİYEV

